

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ὅμων ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ δρ. 25.—
Ἑξάμηνος > 8,50	Ἑξάμηνος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Αὐγούστου 1921

Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 39

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἔκαμε πράγματι. Ἀλλὰ ἐπεὶ δὲ χρειάζονταν πλὴλές διατυπώσεις, πέρασαν μῆνες χωρὶς νὰ ἔλθῃ καμμιά ἀπάντησις ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν γιὰ τὴν τύχη τῶν δυο αἰχμαλώτων.

— Καὶ μὲ νομίζατε χαμένο, νεκρό; ρώτησε ὁ Γιάννης

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μπέλ-Ρόζ. Καμμιά φορὰ φοβόμαστε ὑπερθετικά!

— Ἐγὼ ὅμως πάντα εἶχα τὴν ἐλπίδα, φώναξε ἡ Λιζούλα. Τῷ ἔρα πὼς θὰ ξαναγυρίσει!

Κατόπι ὁ Μπέλ-Ρόζ τοῦ διηγήθηκε τὸ τέλος τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐκστρατείας, τὴν ἀπώλεια τοῦ χεριοῦ του καὶ τὴν ἐπιστροφή του στὴν πατρίδα.

— Ἀλλ' ἂν καὶ μ' ἓνα χέρι, εἶπε στὸ τέλος ὁ ἀρχιτυμπανιστής, σοῦ ἔφερα πίσω τὴν τιμητικὴ σπάθη τῆς Μαγεντίας. Νά τη!

Κι' ἔδειξε τὸ ὄπλο, κρεμασμένο ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι.

Κατασυχνημένος ὁ Γιάννης ξεκρέμασε τὸ τρέπαλό του, τὸ φίλησε καὶ τὸ ζώσθηκε.

— Τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Μπέλ-Ρόζ, μ' ἔδωκαν στοὺς Ἀπομάχους μαζί μὲ τὴν Λαραμέ. Μποροῦσαν ὅμως νὰ μᾶψουν καὶ στὴν ὑπηρεσία. Εἶμαι 66 χρονῶν, ἔχω γερά πόδια καὶ καλὸ μάτι. Κάτι θὰ χρησίμευα ἀκόμη... Τελοσπάντων!.. Ἐ, ἡ Λιζούλα πὼς σοῦ φάνηκε; Εἶδες πὼς μεγάλωσε, πὼς ὁμόρφησε;.. Καὶ ξέρεις, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ξμυθε πολλά. Ὅ, τι φορεῖ, τὸ κάνει μόνη της. Ἀς νὰ τὴν ἰδῇς τὴν Κυριακὴν, ντυμένη. Ὁλος ὁ κόσμος, στὸ δρόμο, γυρίζει καὶ τὴν βλέπει. Ἐμαθε καὶ χορὸ, παίζει, ἂν ἀγαπᾷς, καὶ κλαβερίνο... Ἀ, σὲ βεβαίω πὼς ἐκεῖνος πού θὰ τὴν πάρῃ...

Κατακόκκινη σὰν παπαρούνα, ἡ Λιζούλα ἔκοψε τὸν γέρο φωνάζοντας:

— Μὰ πάψτε λοιπόν, παππού! τὸν ἐξάλισατε μὲ τὴ φλυαρία σας!..

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ζὰν Μπαγὺ πῆρε τὸν Γιάννη ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ μίλησε γιὰ τὶς «ὑποθέσεις» του. Τὸ κατάστημα, πού τὸ εἶχε μεγαλώσει, ἦταν δικό του. Γιατὶ ἔς αὐτὸν τὸ εἶχε ἀρῆσει ὁ Σανσονώ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γιάννης δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ νὰ γίνῃ ἔμπορος, ἀλλὰ νὰ μείνῃ στρατιώτης, ἐδήλωσε πὼς τὸ ἄφινε καὶ αὐτὸς στὴν κυρία Κατερίνα, αἱ σὺν πατέρα της.

— Ἡ καλύτερα, στὴ Λίζα πού θὰ γίνῃ γυναῖκα σου! εἶπε τότε ὀρθά-κορτά ὁ Ζὰν-Μπαγὺ.

Ὁ Γιάννης, χωρὶς λέξι, ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιά τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ του. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγειναν ἐπισήμως οἱ ἀρραβῶνες του μὲ τὴ Λιζούλα.

Ἵστερ' ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα, ὁ Γιάννης, πού εἶχε κάνει μιὰ καινούργια στολὴ λοχία τῶν γρεναδιέρων, παρουσιάσθηκε στὸ Κεραμεικόν.

Στὸ παλάτι αὐτὸ κατοικοῦσε τώρα ὁ Βοναπάρτης, πού εἶχε γίνῃ Πρῶτος Ὑπάτος καὶ εἶχε συγκεντρώσει στὰ δυνατά του χέρια ὅλη τὴν ἐξουσία. Γιατὶ αὐτὸς πιά ἦταν ὁ ἀρχηγός, ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλίας, πού τὸν ἐλάτρευε. Ὅταν ἐβγαίνει στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, καθάλλικεύοντας ἓνα θαυμάσιο ἄλογο καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἓνα ὄρατο Μαιμελοῦκο, πού τὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, τὰ πλήθη τὸν

ἐξητοιχαυγάλαζαν μ' ἐνθουσιασμό. Τὴν ἴδια λατρεία εἶχε καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ Ἰωσηφίνα Μπωαρναί, πού ἦταν ἀπλῆ, ἀγαθὴ καὶ ὠραία.

Ἡ Γαλλία τιμοῦσε καὶ ἀγαποῦσε τὸν Βοναπάρτη ὅχι μόνο γιὰ τοὺς πολεμικοὺς του ἀθλοὺς, πρᾶ καὶ γιὰ τὴν διοικητικὴν του ικανότητα. Τὴν βρῆκε φτωχὴ, ἐξαντλημένη οἰκονομικῶς ἀπὸ ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς πολέμους, καὶ σὲ λίγο τὴν ἔκαμε πάλι πλούσια καὶ εὐτυχημένη. Πόσο εὐχαριστημένος θὰ ἦταν, ἂν ζοῦσε τώρα, ὁ μακαρίτης Σανσονώ! Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπλήρωνε πιά μὲ «παλιόχαρτα» χωρὶς ἀξία. Ἐπ' ἤρwane μὲ ἀσήμι καὶ μὲ χρυσάρι.

Φυσικά, ὑπῆρχαν καὶ οἱ δυσανεστήμενοι πού ἔκαναν διαρκῶς συνομωσίες καὶ, γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν Πρῶτο Ὑπάτο, ἐφθασαν ὡς τὸ ἐγκλημα. Ἔτσι, στίς 24 τοῦ Δεκεμβριοῦ τοῦ 1800, τοποθέτησαν ἓς ἓνα δρόμο, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ Βοναπάρτης, μιὰ μπόμπα καὶ εἶχε θαῦμα πὼς ἐγλύτωσε ὁ Ἡρώας ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἐκείνη ἐκρήξι.

Γι' αὐτὸ ἡ ἐπίκλησις ἦταν τώρα αὐστηρότατη καὶ ὁ Γιάννης Καρδινιὰν τὸ ἤξερε. Τοῦ τὸ εἶχαν πῇ οἱ δικοί του. Δὲν ἐπίστευε ὅμως πὼς θὰ συναγνοῦσε πολλὰς δυσκολίας ὡς νὰ φθάσῃ στὸν «ἀρχιστράτηγό» του. Κι' ἐπήγγαυε στὸ δρόμο

— Ποῦ πρέπει νὰ ποταθῶ;.. (Σελ. 306, στ' α').) μὴ καμαρωτός, περὶ-

φανος, χαϊδεύοντας στην τσέπη του τη χρυσή ταμπάκερα που του είχε χαρίσει ο Βοναπάρτης στο Σαίν-Ζαν-Ντάκρ.

Όταν έφθασε στα προπύλαια του παλατιού, ο Γιάννης σταμάτησε μπροστά στο σκοπό, —ένα πελώριο γρεναδιέρο της ύπατιχης Φρουράς.

—Συνάδελφε, του είπε, που πρέπει να ποταθώ για να παρουσιασθώ στον Πρώτο Υπάτο;

—Μεγάλο τουπέ έχεις, λοχία! αποκρίθηκε γελώντας ο σκοπός. Μα τί, νομίζεις πως μπαίνουν στο παλάτι του όπως στο σπίτι σου;

—Όχι, μά...

—Δεν έχει «μά» εδώ... "Αν έχεις πρόσκληση γι' ακρόαση, δείξε μου την και φωνάζω τον αξιωματικό. "Αν δεν έχεις, δεν γίνεται τίποτα.

—Τόσο δύσκολο είναι λοιπόν;...

—Τόσο!..

Αλλά τη στιγμή εκείνη παρουσιάσθηκε ένας δεκανέας της Φρουράς κι' ο Γιάννης έδωσε τις φωνές:

—Καγαλός!.. Έσύ 'σαι, Καγαλός!..

—Μπα, ο Γιάννης!.. Κι' από πού ξεφύτρωσες εσύ;... Δεν έμεινες λοιπόν στη Συρία;

—Καθώς βλέπεις, όχι!

Κι' αφού διηγήθηκαν ο ένας στον άλλον τις περιπέτειές τους, ο Γιάννης φανέρωσε στο δεκανέα της φρουράς το σκοπό του.

Αυτός σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα τον ρώτησε:

—Γνωρίζεις τον Μυρά;

—Πώς; Δεν έκαμα στην Ίλη των Δρομάδων;

—Α, ναι. Λοιπόν τώρα είναι στην αύλη κι' επιθεωρεί τάλογα του Πρώτου Υπάτου. Έγώ θα σε μπάσω από την πόρτα της υπηρεσίας. Κι' εσύ πιά κατάφερέ τα όπως ξέρεις. Πρόσεξε μόνο να μην πής πως εγώ...

—Καλά, έννοια σου.

Υστερ' από πέντε λεπτά, ο νεαρός λοχίας βρισκόταν μπροστά στον αρχηγό του Ίππικού.

Στην αρχή, ο Μυρά τον δέχτηκε ασχημα, γιατί ήταν συνήθως απότομος. Το θάρρος όμως του Γιάννη κατά βάθος του άρεσε. Και στο τέλος του είπε:

—Καλά, πάμε. Κι' αν ο Πρώτος Υπάτος είναι εύκαιρος κι' ευδιάθετος, τόσο το καλύτερο για σένα.

Ανέβηκαν στο πρώτο πάτωμα και μπήκαν 'ς ένα γραφείο, όπου έγραφε ένας νέος με μαύρα. Ήταν ο ιδιαίτερος γραμματικός του Βοναπάρτη.

—Κύριε Μενβάλ, του είπε ο Μυρά, το παλληκάρι αυτό, από τον στρατό της Αίγυπτου, θέλει να παρουσιασθώ στον Πρώτο Υπάτο.

—Μάλιστα, κύριε, επρόσθεσε ζωηρά ο φίλος μας πηξε του πως είμαι: ο Γιάννης

Καρδιανάκ του πύργου Τζεζάρ, —έκείνος που έγραψε τ'ονομά του στον Πλούταρχο που ο στρατηγός Βοναπάρτης του έδωσε να διαβάσει στην Ανατολή. Θα με θυμηθώ... Α σταθίτε! έχω να του δώσω κι' αυτό.

—Τι είναι αυτό; ρώτησε ο γραμματικός, βλέποντας το Γιάννη να βγάλει μια χρυσή ταμπάκερα. Πού τη βρήκες;

—Δεν τη βρήκα... ο στρατηγός μου την έδωσε.

—Με την εικόνα που έχει άπάνω;

—Μάλιστα.

—Και ξέρεις ποιά είναι αυτή η κυρία;

—Όχι... Ξέρω μόνο πως είναι πολύ όμορφη.

—Έχεις γούστο, παιδί μου. Είναι η κυρία Βοναπάρτη η Ίδια... Στάσου λοιπόν να ιδούμε μια στιγμή, γιατί εσύ έχεις καλό είσιτήριο.

Ο Μενβάλ βγήκε και σε λίγο ξαναγύρισε.

—Έλα! είπε.

Κι' έμπασε τον Γιάννη, —πολύ συγκινημένο αυτή τη φορά, —στο ιδιαίτερο γραφείο του Βοναπάρτη, ένα μεγάλο δωμάτιο με πράσινα παραπετάσματα. Ο Πρώτος Υπάτος ούτε τον κατάλαβε. Συμμενός 'ς ένα τραπέζι, έγραφε βιαστικά.

Δέκα δολκίληρα λεπτά περίμενε ο φίλος μας, έρθιος, ακίνητος, κοιτάζοντας τον Ήρωα, που τον έβρισκε τώρα λίγο πιο χαλν' από τον ήξερε στην Αίγυπτο. Η καρδιά του κτυπούσε, τα πόδια του έτρεμαν. Ός πότε θα βαστούσε αυτό το μαρτύριο;

Αξαφνα, ο Βοναπάρτης άφησε το γραψίμο και, γυρίζοντας την πολυθρόνα του, είπε στο Γιάννη:

—Όστε, γενναίε μου, δεν έμεινες εκεί κάτω στα έρείπια του πύργου;

—Όχι, στρατηγέ μου.

—Το ξέρεις πως, αν δεν μου έφερνες την ταμπάκερα, θαμφέβαλα αν είσαι σύ; Γιατί τόσο χλωμός, παληκάρι μου;

—Είναι από τη συγκίνηση που σ'αξ ξαναβλέπω...

—Πές μου λοιπόν την ιστορία σου.

Με λίγα λόγια, ο Γιάννης διηγήθηκε τις περιπέτειές του.

Ο Βοναπάρτης είχε σηκωθεί. Και με το χέρι στη ράχη, τριγύριζε στο δωμάτιο, ακούγοντας και κάπου-κάπου κοιτάζοντας το νέο λοχία με τα φλογερά μαύρα του μάτια.

Μετά τη διήγηση, στάθηκε μπροστά του και με γλυκειά φωνή του είπε:

—Έκαμες καλά που ήρθες... Μάρε-σουν οι άνθρωποι που έχουν τόλμη... Και τώρα, τι θέλεις από μένα;

Αυτή τη φορά, ο Γιάννης δεν κατόρθωσε να προσφέρει λέξη.

—Καλά, είπε χαμογελώντας ο Βοναπάρτης. Έγώ το ξέρω τι θέλεις... Τις έρωμίδες σου, ε;

—Ω, στρατηγέ μου...

—Έχω, βλέπεις, καλή μνήμη. Λοιπόν θα τις έχω.

—Ω, ευχαριστώ...

—Θα σου δώσω μάλιστα και κάτι παραπάνω. Από σήμερα σε παίρνω στη Φρουρά μου. Έχεις το δικαίωμα, αφού έλαδες μέρος σε τόσες εκστρατείες, και σου αξίζει.

Μιλιά ο Γιάννης. Πού να βρή δύναμη να μιλήσει! Μόνο τα μάτια του μιλούσαν...

—Πήγαινε τώρα, του είπε ο Βοναπάρτης. Είσαι ελεύθερος. Έγώ θα σου στείλω το χαρτί σου.

Ο Γιάννης όμως δεν έφευγε.

—Έ, τι κάθεται; Έκαμε σχεδόν απότομα ο Βοναπάρτης, που από τη γλύκα περνούσε άμέσως στην τραχύτητα.

—Έχω να σ'αξ ζητήσω και κάτι άλλο, στρατηγέ μου.

—Τι πάλι;

—Την άδεια να παντρευθώ.

—Να παντρευθής; από τόσο νέος;... Με ποιά;

Στην έρώτηση αυτή, ο Γιάννης ξαναβρήκε τη γλώσσα του. Και διηγήθηκε όλη του την ιστορία με την Λίζα Μπαγύ.

—Καλά! Έκαμε στο τέλος ο Βοναπάρτης. Αφού βρήκες τέτοια νύφη, πάρ' την, παιδί μου. Και να ποκτώσετε πολλά παιδιά. Η Γάλλια έχει ανάγκη από στρατιώτες.

—Ω, στρατηγέ! φώναξε ο Γιάννης. Και δεκαπέντε να ποκτώσουμε, όλα θα τα κάμουμε στρατιώτες!

Ο Βοναπάρτης χαμογέλασε κι' ο Γιάννης επιτέλους έφυγε.

Έτρεχε τώρα στο ράφτη, να παραγγείλει στολή άνθουπολογαχού.

Στις 15 του Μάρτη του 1803, στην παλιά εκκλησία του Αγίου Σεβερίνου, έγεινε ο γάμος του άνθουπολογαχού Γιάννη Καρδιανάκ με την Λίζα Μπαγύ.

Τι ώραίος πού ήταν ο γαμπρός με το φράκο του, με το κοντό του πανταλόνι και με τις άσπρες μεταξωτές κάλτσες! Όσο γιά τη νύφη, περιττό να πούμε πως ποτέ δεν ξαναφάνηκε ώραϊότερη σ' εκείνη την ένορτα.

Πολλοί αξιωματικοί της Υπατιχης Φρουράς παρευρίθηκαν στην τελετή, γιατί ο Γιάννης είχε αναλάβει πρό πολλού την υπηρεσία του.

Ο ταγματάρχης της Φρουράς Μέρλ ήταν ο πρώτος κουμπάρος κι' ο Μπέλ - Ρόξ ο δεύτερος.

Παρευρέθηκαν ακόμα ο Λαράμε με το ξύλινο πόδι, ο Γκριμπαλέ με ώραία γαλάζια φορεσιά κι' ο Καγκαλό με τον πελώριο μαλλιατό σκούφο του.

Όλοι οι φίλοι τελοσπάντων παρευρέθηκαν κι' όλη η γειτονιά έλαβε μέρος, καμαρώνοντας το παιριστό ζευγαράκι.

Από την ημέρα εκείνη, η Λιζούλα, που έγεινε κυρία Καρδιανάκ, έπαυσε να κατοική

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Δέκατο Τέταρτο

*Ανθρώποι τις μέν εκ θεων τύχας δοδίσας έστ' αναγκαίον φέρειν.
(Φιλοκτήτης 1316 - ΣΟΦΟΚΛΗΣ)

Σ' ό,τι ο Θεός έχει προσάξει,
Τυφή μ'ας πρέπει ύποταγή.
Κι' ούτε με λόγο, ούτε με πράξη

*Ενάντια στη δοσμένη ως πάμε
Απ' τον Υπέρτερο πληγή.
Μόνο με φρόνηση ως κοιτάμε

Των έργων των καλών τα κρινα
Τα γλυκομύριστα νάνθουν
Μέσ' στην ψυχή μας. Μόνο εκείνα

Πλιότερο απ' όλα εδώ αξίζουν
Και δε βολεϊ να μαραθούν,
Μά όλ' όμορφαίνουνε κι' ανθίζουν.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΚΟΥΤΙ

Σ' ένα παλιό σεντουκάκι, όπου ο Γιώργος φύλαγε τα πράγματά του προτού ακόμα φύγει για την Αθήνα, βρήκαν ένα παλιό κουτί από γιαντινικό. Τόβγαλαν και το πέταξαν σε μία γωνιά στην αύλη, απ' όπου το περιμάζεψε ο μικρός αδερφός και το κατέταξε στις δικές του ιδιοκτησίες.

Όταν, το καλοκαίρι, ο Γιώργος είχε γυρίσει, είδε ξαφνικά μία μέρα το κουτί στα χέρια του μικρού αδερφού. Του το πήρε, τ' άνοιξε, ενώ ο μικρός διαμαρτύρετο με δάκρυα, και βρήκε μέσα μία κάλπη δεκάρα, δύο γαλάζιες χάντρες κι' ένα μικρό μολυβάκι, τους θησαυρούς που φύλαγε εκεί μέσα ο μικρός. Και τότε θυμήθηκε όλη τη θλιβερή ιστορία αυτού του κουτιού.

Πάνε πέντε και πλέον χρόνια. Ο Γιώργος ήταν ακόμα παιδί. Ο πατέρας ήταν από ημέρες άρρωστος βαρεια κι' όλο το σπίτι έκείνο τον καιρό ήταν γεμάτο απ' την ανησυχία και φροντίδα της άρρώστειας.

Μία νύχτα, η μητέρα ξύπνισε το Γιώργο ξαφνικά, τον βοήθησε βιαστικά να ντυθώ, τούδωσε μία σημείωση και λεπτά και τον έστειλε στο φαρμακείο. Του φόρεσαν το παλτό και τον τύλιξαν καλά-καλά με το μάλινο σάλι της γιαγιάς για να τον προφυλάξουν από την ψύχρα της χειμωνιάτικης νύχτας. Η μητέρα κάπως διστακτική τον ξέδγαλε ως στην πόρτα και σε λίγο ο Γιώργος χάθηκε τρέχοντας μέσα στο σκοτάδι.

Πρώτη φορά του συνέβαινε να βγί μόνος του έξω τη νύχτα, και κάθε ήσκιος που βρισκόταν στο δρόμο τον ετρόμαζε, οι άκακίες του δρόμου νόμιζε πως τον κυνηγούσαν και ανατρίχ' αζε καθώς άκουγε τα βήματά του ν' άντηχούνε μέσα στην κοιμισμένη νύχτα.

Το φαρμακείο ήταν κλειστό, μα απ' το παραθυρό του έφευγε ζωηρό κίτρινο φως στο σκοτεινό δρόμο. Χτύπησε την πόρτα. Ο κρότος άντηχισε μες στη σιγή κι' ο Γιώργος δοκίμασε ένα φόβο πάλι. Του άνοιξε ένας μισοκοιμισμένος άνθρωπος. Ο

Γιώργος τούδωσε τη σημείωση κι' αυτός στεκόταν πολλήν ώρα κάτω απ' τη λάμπα του οινόπνευματος και την διάβαζε με τα νυσταγμένα μάτια του πολλές φορές, και την κοίταζε σ' αβάν κανένα αίνιγμα και νόθελε να το λύσει. Τέλος κατάλαβε τι έλεγε και τούδωσε ένα κουτί. Ο Γιώργος βγήκε πάλι τρεχάτος στο σκοτάδι.

Έφθασε στο σπίτι λαχανιασμένος απ' το φόβο του κι' απ' το τρέξιμο. Η μητέρα τον περίμενε στην πόρτα.

Πολύ φως στο δωμάτιο του πατέρα του. Είχαν φέρει το γιατρό. Ο Γιώργος μπήκε κι' έδωσε το κουτί, που είχε μέσα «ένέσεις». Ο γιατρός τις πήρε, τις άνοιξε βιαστικός. Υστερα πλησίασε στο κρεβάτι, όπου ο πατέρας ήταν ξαπλωμένος με τα μάτια κλειστά κι' η αναπνοή του άκουγόταν γρήγορη και δυνατή.

Η μητέρα πήρε το Γιώργο και τον έβαλε να κοιμηθώ. Τον έσκέπασε καλά και με πολλή φροντίδα.

Από εκείνη τη νύχτα, ο πατέρας χειροτέρεψε πολύ. Ο Γιώργος άκουσε τον γιατρό να μιλάει στη μητέρα για «άμεσο κίνδυνο». Άρχισαν να φοβούνται και να αισθάνονται πως το μεγάλο κακό έπλησίαζε. Δεν τολμούσαν να το πουν. Μα το σπίτι είχε γίνει σκυθρωπό κι' ήταν φανερό πως ο Θάνατος του τριγύριζε απ' έξω, σαν κλέφτης που ήθελε να ιδώ από πού θ'άμπαινε. Κι' ένα πρωί, τα ξημερώματα, ενώ όλοι άγρυπνούσαν με τη νυσταγμένη λάμπα, ο πατέρας ξεψύχησε.

Φώναξαν το Γιώργο, σ'α μεγαλύτερό του παιδί, να του κλείσει τα μάτια. Και θυμάται πως τα δάχτυλά του έψαψαν κάτι ψυχρό σχεδόν. —τα κλεισμένα βλέφαρα του πατέρα—, του φάνηκε πως το δωμάτιο γύριζε μπρος στα μάτια του, ζαλίστηκε και λιποθύμησε. Ο γιατρός είχε πει πως δεν έπρεπε ν' αφήσουν το παιδί να δοκιμαση μία τέτοια συγκίνηση.

Την άλλη μέρα, ο πατέρας είχε φύγει πιά απ' το σπίτι... Η κάμαρά του ήταν άδεια: Είχαν βγάλει όλα τα έπιπλα, είχαν λύσει το κρεβάτι της άρρώστειας του κι' είχαν άκουμπήσει τα σίδερα στον τοίχο. Σε μία γωνία ένα μικρό κομοδίνο. Δύο-τρία μπουκαλάκια πάνω σ' αυτό, ένα ποτήρι, ένας φάκελλος με σκονάκια και το κουτί με τις ένέσεις που είχε φέρει ο Γιώργος κείνη τη νύχτα.

Στη μέση του έρημου δωματίου, στη θέση πουταν πρώτα το κρεβάτι, ήταν ένα πήλινο δοχείο γεμάτο άμμο. Μέσα στον άμμο ήταν στημένη όρθια μία μεγάλη λαμπάδα αναμμένη. Ήταν ο τελευταίος αποχαιρετισμός προς την ψυχή, που ακόμη πλανιόταν εκεί μέσα.

Εκεί είχε μπη ο Γιώργος με δειλία και πατώντας στα νύχια. Τούχαν βγάλει το ναυτικό του γιακά και τούχαν βάσει μαύρον. Στο μανίκι τούχαν περάσει πένθος. Πήγε στο κομοδίνο, πήρε στα χέρια του

στην Όδον Ουσέττ. Έπειδή το τάγμα του άνδρός της έμενε φρουρά στο Κουρμπόζ, στον ώραίο στρατώνα που υπάρχει ως σήμερα, είχαν νοικιάσει ένα σπιτάκι στους λόφους του Σηκουάνα, που την εποχή εκείνη δεν ήταν γεμάτοι σπίτια όπως τώρα. Εκεί ο Γιάννης περνούσε εύτυχισμένος όσες ώρες του άφιν' ελεύθερες ή υπηρεσία του.

Και είχε πολλή υπηρεσία κι' ως ήταν τώρα ειρήνη. Γιατί ο μέλλον κατακτητής της Ευρώπης ετοίμαζε δλοένα το στρατό του κι' η Φρουρά του έπρεπε να είναι το υπόδειγμα. Την επιθεωρούσε συχνά, πολλές φορές πήγαινε στο στρατώνα τη νύχτα, ξαφνικά κι' αλλοίμονο 'ς εκείνον που δεν θα τον έβρισκε στη θέση του! Απεναντίας συγγαίρόταν με τα θερμότερα λόγια όποιον έβλεπε να κάνει το χρέος του. Έτσι αξιωματικοί και στρατιώτες είχαν τον μεγαλύτερο ζήλο. Κι' ελάτρευαν τον αρχιστράτηγο που έφρόντιζε για όλα, που ήταν αυστηρός μα και που τους άγαπούσε σαν πατέρας...

Καθένας θα τον ακολουθούσε και στην άκρη του κόμπου. Καθένας, σ'ένα νεύμα του, θα σκοτωνόταν.

Τον Απρίλη του 1803 φήμες περί πολέμου άρχισαν να κυκλοφορούν στο Παρίσι.

Η Αγγλία, έλεγαν, δυστροπούσε να εκτελέσει τους όρους της συνθήκης της Αμιένης. Δεν ήθελε προπάντων νάφήση τη Μάλτα, αν και ήταν υποχρεωμένη να το κάμει. Γι' αυτό το ζήτημα, ο Βοναπάρτης είχε άπευθύνει στον πρεσβευτή της Αγγλίας λόγια ζωηρά, σχεδόν απότομα.

—Θα τα χαλάσουμε! έλεγαν.

Κι' οι στρατιωτικοί δεν έκρυβαν τη χαρά τους.

—Παιδιά, είπε μία μέρα ο ταγματάρχης Μέρλ στους αξιωματικούς του, γρήγορα μου φαίνεται θα έχουμε πόλεμο.

—Μακάρι! έφώναζε ο λοχαγός Μπερτέγ. Βαρεθήκαμε πιά στο Κουρμπόζ. Οι γρεναδιέροι μας θέλουν να ξεσκουριάσουν τις μαγιονέτες τους.

Στις 17 του Μάη, ενώ ο Γιάννης κι' η Λίζα έγευματίζαν στο σπιτάκι τους, έφθασε εν' άμαξί με τον Μπαγύ και την Κατερίνα.

—Πόλεμος! φώναζε μπαίνοντας ο πρώτος.

—Αλήθεια, πατέρα;

—Ναι, ναι! Διαμαρτυρήθηκε η συνθήκη της Αμιένης. Ξαναρχίζουμε!

Ο Γιάννης έσκυψε και φίλησε τη γυναίκα του.

—Σε λυπεϊ, αυτό. Λιζούλα; τη ρώτησε.

—Ναι, γιατί θα μου φύγης!... του αποκρίθηκε.

—Φυσικά. Μ' αυτή, Λίζα μου, είναι η ζωή του στρατιώτη... Θα γυρίσω όμως 'ς ένα βαθμό παραπάνω και με περισσότερη δόξα. Δεν το συλλογίζεσαι αυτό;

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του λογαγού Danrit]

τό κουτί και τ' άνοιξε: Δέν έλειπαν παρά δυό ένέσεις. "Αλοιμόνα! οί άλλες ήταν πιά περιττές. "Ο Γιώργος τόν πήρε και τόν κούρφη στο σεντούκι που είχε τὰ πράγματά του, γιά ένθύμηση.

Μά ό μικρός άδερφός, που έκείνον τόν καιρό ήταν άκόμη μωρό, άνίδεος άπ' την ιστορία του κουτιού, άδειασε στην αλλη τόν περιεχόμενό του και φύλαξε μέσα τούς θησαυρούς του: μιá κάλπικη δεκάρα, δυό γαλάζιες χάντρες κι' ένα μικρό μολύβι... *

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΜΑΝ»

(Ίδε προηγούμενον εύλλον, σελ. 300.)

Διά νά έννοηθί εύκόλως ή λύσις του προβλήματος, πρέπει νά κατασκευασθούν άπό χαρτόνι 5 έως 6 δίσκοι μέ βαθμυδόν έλαττουμένην διάμετρον. Τήν ορειχαλκίην πλάκα δυνάμεθα νά νικηκαταστήσωμεν μέ έν οιοδήποτε έπίπεδον (τό τραπέζι μας π.χ.) και τας τρεις βελόνας μέ 3 διαφορά σημεία έπί του ληφθέντος έπίπεδου.

Τώρα άς όρίσωμεν τας τρεις βελόνας Α, Β, Γ, και άς υποθέσωμεν ότι εις τήν Α βελόνην είναι περασμένοι όλοι οί δίσκοι. "Ας λάβωμεν κατά πρώτον ένα δίσκον. Είνε φανερόν ότι ή μεταφορά τούτου εις τήν Γ στήλην γίνεται διά μιás και μόνης κινήσεως και λέγομεν:

Εάν οί δίσκοι ήσαν 1, ή μεταφορά θά ε- γίνετο εις 1 δευτερόλεπτον, ή άλλως σημειούμενον: Δευτερόλεπτα 2¹—1

Εάν οί δίσκοι ήσαν 2: "Ο μικρότερος τών δίσκων πρέπει νά μεταφερθί πρώτα εις τήν Β βελόνην (έχομεν 1 κίνησιν), κατόπιν ό μεγαλύτερος τών 2 δίσκων μεταφέρεται εις τήν Γ βελόνην (έχομεν 2 κινήσεις) και κατόπιν ό μεταφερόμενος εις τήν Β βελόνην δίσκος μεταφέρεται εις τήν Γ (3 κινήσεις). Καί τοιουτοτρόπως μέ τας τρεις αυτάς κινήσεις ό εκ 2 δίσκων σχηματιζόμενος πύργος μεταφέρεται εις τήν Γ βελόνην Χρονικόν διάστημα μεταφοράς 3 δευτερόλεπτα, ή άλλώς σημειούμενον: Δευτερόλεπτα 2²—1.

Εάν οί δίσκοι ήσαν τρεις: (Θά έχομεν τόν α δίσκον μικρότατον πινταν, τόν β όστις είναι ό μεσαίος, και τόν γ όστις είναι ό μέγιστος).

Μεταφέρομεν τόν α δίσκον εις τήν Γ βελόν. (1 κίνησις), κατόπιν τόν β δίσκον εις τήν Β βελόν. (2 κινήσεις), τόν α πάλιν εις τήν Β (3 κινήσεις), τόν γ εις τήν εκκενωθεϊσαν Γ βελόν. (4 κινήσεις), τόν α εις τήν Α βελόν. (5 κινήσεις), τόν β εις τήν Γ βελόν. (6 κινήσεις), και τέλος τόν δίσκον α εις τήν Γ βελόνην (7 κινήσεις). Έκ τούτου βλέπομεν ότι, εάν ήσαν τρεις οί δίσκοι, διά τήν εις τήν Γ βελόν. μεταφοράν των κάμνομεν 7 κινήσεις άπαιτούσας χρονικόν διάστημα 7 δευτερόλεπτων, ή άλλως σημειούμενον: δευτερόλεπτα 2³—1.

Καί ούτω καθέξής:

Εάν οί δίσκοι ήσαν τέσσαρες, θά άπη- τούντο διά τήν μεταφοράν δευτερόλεπτα 2⁴—1.

Εάν ήσαν 5, δευτερόλεπτα 2⁵—1.

Καί εάν ήσαν 64, θά άπητύντο δευτερό- λεπτα: 2⁶—1. (Δύο εις τήν έξηκοστήν τε- τάρτην δύναμιν πλύν έν.)

Τό υπό της δυνάμεως ταύτης άντιπρο- σωπεύόμενον ποσόν δευτερόλεπτων είναι άριθμός μέ 20 ψηφία, ό ακόλουθος. 18,446,744,073,709,551,615 δευτερόλεπτα.

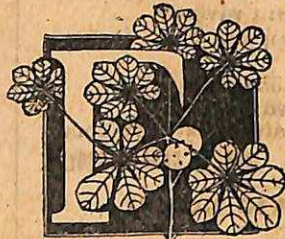
Διαιρούντες τόν άριθμόν αυτόν διά του άρι- θμού του εκφράζοντος πόσα δευτερόλε- πτα έχει έν έτος, δηλαδή διά του 31,536, 000, εύρίσκομεν ότι διά τήν μεταφοράν των 64 δίσκων εκ της Α βελόνης εις τήν Γ, άπαιτούνται κατό προσέγγισιν' 585,000, 000,000 έτη!

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΟΒΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΩ ένα κορίτσι που φο- βόται. Άλε- ξάνδρα τόν λένε.

Ο γονός του, βλέπετε, δέν εί- χε διαγνώσει αυ- τόν τόν έλάττωμα, που θάκανε άρ- γότερα τόν άρειμάνιο όνομα της βαπτιστικής του είρωνικόν. «Μά τί Άλεξάνδρα!» της λέ- νε, όταν τή βλέπουν νά τρέμη άπό τόν φόβο της ή νά κίνη σάν τρελή. Γιατί συχνά άνα- στατώνει τόν σπίτι μέ τίς έντρομες κραυγές της και τίς τρεχάλες της. Φτάνει νά μπη άπό τόν παράθυρο, στην κάμαρα που κάθεται ήσυχα και διαβάσει, μιá σφήκα, ένα ζουζού- νι, μιá κατσαρίδα, ένας καντυλοσούστης, άκόμα κι' ένα πούπουλο ή μιá μολοίστρα.

Θά τή πετάξη όλα, θά βάλη τήν φωνήν και θά τρέξη νά κρυφτή, νά σωθή... Κάποτε, πανικόβλητη, ροβόλα και τίς σκάλες, ή πε- τίεται στην ταράτσα, ή φτάνει ως κάτω στην είσοδο, έτοιμη νά βγί και στο δρόμο... Οί δι- κοί της τρομάζουν. Άν και τήν ξέρουν, νομίζουν κάθε φορά πως κάτι έπαθε. Και γελούν ή θυμώνουν όταν μαθαίνουν τήν αί- τία του πανικού. Άλλά δέν ήσυχάζουν: "Η Άλεξάνδρα δέν γυρίζει στην κάμαρά της, άν δέν διωχθί ή σκοτωθί τόν άθώο έν- τομο που τήν τρελλαίνει. Καί κάποτε δέν είναι τόσο εύκολο...

Προχθές ίσα-ίσα παρευρέθηκα σέ μιá τέτοια σκηνή. Στην κάμαρα της Άλεξάνδρας, τόν δειλινό, ένθ' ντυνόταν γιά έξω, μπήκε μιá φερωτή κατσαρίδα. Τίγρις νά έμ- παίνε, θηρίο, δέν θάκαν' έτσι! Θέ μου, τί φωνές ήταν εκείνες, τί κακό! Τρέξαμε όλοι και τήν άπαντήσαμε στο διάδρομο, όπου είχε πεταχθί μισοντυμένη, μέ τόν ένα γοβάκι φορεμένο, μέ τάλλο στο χέρι, χλω- μή, άλαλιασμένη, μέ γουρλωμένα μάτια.

— Τί είναι πάλι;

— Κα... κα... κατσαρίδα... ιδα!...

— "Ωχ!...

Μπήκαμε στην κάμαρά της, — εκείνη άπέξω, — κι' είδαμε πραγματικώς μιá τόση— δά κατσαρίδουλα, που προσπαθούσε, πότε πετώντας και πότε περπατώντας στόν τοίχο, νά φθάσθι στο ταβάνι. Κι' άρχίσαμε τόν κυνήγι. Άλλος όπλισθηκε μέ μιá παντού- φλα, άλλος μέ έμια μπαστούνι, άλλος μέ μιá έφημερίδα. Άλλά σέ κάθ' έπίθεση, τόν «θη- ριον» άνέβαινε ψηλότερα στόν τοίχο, ή

πετούσε στόν άπέναντι, ή έπεφτε και κρυ- βόταν κάτω άπό τά έπιπλα. Τό κυνήγι έξακολουθούσε. Κι' άπέξω, ή Άλεξάνδρα που είχε κλείσει και τήν πόρτα, νά μās φωνάζη:

— Έφυγε;... τή σκοτώσατε;... Άκό- μο;... Έλάτε λοιπόν και θέλω νά ντυθώ!...

Επιτέλους εκείνος που κρατούσε τήν έφημερίδα, κατάφερε μιá στιγμή νά κου- κουλώσθι μέ αυτή τήν δυστυχισμένη κατσα- ριδούλα και νά τήν λύσθι γενναία.

— Έλα! φωνάξαμε της Άλεξάνδρας θριαμβευτικά. Πάει, έγλύτωσες! Ο έχθρος έξοντώθηκε.

Άλλά που νά τόν πιστέψθι ή φοβητσάρα!...

— Μέ γελάτε!... κάπου θά χώθηκέ... στο κρεβάτι μου ίσως... Δέ μπαίνω!... δέ μπαίνω!...

Και δέν μπήκε παρ' άφού είδε, ώ μέ τί φρίκη! κι' άπό πόσο μακριά! τόν πτώμα του έχθρου, κολλημένο μέ τόν αίμα του στην έ- φφημερίδα. Της έδώσαμε τότε νά πιή νερό μέ κονιάκ... γιά νά συνέλθθι κι' ή σκηνή που βάσταζε όλόκληρο τέταρτο, πήρε τέλος.

Μπορείτε τώρα νά φαντασθίτε τί γί- νεται στο δυστυχισμένο εκείνο σπίτι όταν κάποτε παρουσιάζεται κι' έχθρος σοδαρότε- ρος: κανένας σκορπιός, κανένα σφαλάγγι, κανένα φειδάκι — γιατί όχι; — ή κανένας ποντίκαρος! Μού διηγήθηκαν, ότι πολλές φορές, όλόκληρη νύχτα, ή φοβητσάρα ούτε κοιμήθηκε ούτ' άφησε κανένα νά ήσυχάσθι. Έπρεπε πρώτα νά πιασθί ό ποντικός στή φάκα, που δέν κατορθωνόταν παρ' τά χα- ράματα...

Άλλοτε πάλι, ή Άλεξάνδρα έμενε άγρυ- πνη κι' άνήσυχη έπειδή είχε άκούσει καμ- μιá ιστορία γιά φαντάσματα, ή είχε διαβά- σει ένα τρομακτικό διήγημα του Πόβε, ή είχε μάθει πως πεθανε κάποιος στή γειτο- νιά. Γιατί όλα τά φοβάται. Φυσικά και υπερ- φυσικά, πραγματικά κι' άνύπαρκτα. Φαν- τάσματα και «θηρία». "Ονειρα κι' αυτοκί- νητα, άστραπόδροντα και πυροβολισμούς. Στο σπίτι και στο δρόμο. Στην πόλη και στην έξοχή. Παντού και όλα!

Μιά μέρα, θυμάμαι, συνόδευσα τήν οί- κογένεια σέ μιá μικρή έκδρομή. "Α, τί γλέντι, μά και τί ένόχληση στο τέλος, μέ αυτό τόν φοβητσάρικο κορίτσι! Στο δρόμο, φοβόταν τά σκυλιά, τάλογα, τούς μεθυσμέ- νους, τούς κουταβάκηδες, τούς στρατιώτες, τόν τράμ, ταυτοκίνητα. Δέν τήν άκουγες νά λήη παρ' μιá φράση: «Άχ, πως φο- βήθηκα!...» "Οταν πηγαίναμε πεζή, φοβό- ταν μή τήν πλακώσθι κανέν' αυτοκίνητο. "Οταν πάλι μπαίναμε σέ αυτοκίνητο, φο- βόταν μήν άναποδογυρισθί! Δέν μπορούσα- με νά μιλήσουμε, νά πούμε τίποτα, ούτε γιά θάνατο, ούτε γιά κακό όνειρο, ούτε γιά άρρώστεια, ούτε γιά προαίσθημα, μή φο- βηθί ή Άλεξάνδρα και δέν μπορέσθι νά κοιμηθί τή νύκτα. Κι' όταν νυκτωθήκαμε στην έξοχή, ή φοβητσάρα φοβόταν κυριο- λεκτικά και τή σκιά της, δέν έβλεπε παν-

τού παρ' φαντάσματα ή κακούργους!

Τί ώραία ζωή που κάνει, μά τήν αλή- θεια, αυτό τόν κορίτσι! Τί ώραία ζωή που κάνουν μαζί του κι' οί άλλοι! Για φύλλου ή κατσαρίδας πήδημα, νάναστατώνονται δέκα φορές τήν ήμέρα κι' άλλες τόσες τή νύκτα! Κι' αυτά δέν είναι τίποτα, μπροστά σ' ένα άλλο φόβο που έχει ή Άλεξάνδρα: Πε- ρισσότερο ίσως κι' άπό τά «θηρία», φοβάται τόν γιατρό, τά έργαλεία του και τά γιατρι- κά του. Φρίττει και στην ιδέα του έλάχι- του σωματικού πόνου και πρέπει νά χα- λάσθι ό κόσμος, γιά νά τής κάμουν μιá βεν- τούζα, νά τής στήσουν ένα σπυράκι, νά τής βάλουν ένα συναπισμό. "Α, ή άρρώστεια της Άλεξάνδρας είναι αληθινή τυραννία, και γιά τόν γιατρό, και γιά τούς δικούς της, και γιά τή γειτονιά.

Κι' όμως ή Άλεξάνδρα είναι σήμερα δε- καεπτά χρονών, έχει βγάλει τόν Γυμνάσιο, ξέρει δυό-τρείς γλώσσες, έχει διαβάσει ό- λάκαιρη βιβλιοθήκη, παίζει βιολί, ζωγρα- φίζει θαυμάσια και διακρίνεται στόν κόσμο γιά τίς γνώσεις της, τούς καλούς της τρό- πους και τήν έξυπνη όμιλία της. Αυτό μάς δείχνει πόσο δυσκολονίκητο είναι κά- ποτε τόν έλάττωμα του φόβου, άφού άφησε νά κυριευθί άπ' αυτό κι' ένα τέτοιο κορί- τσι. Άλλά γι' αυτό άκριβώς πρέπει κανείς νά τόν πολεμά μέ όλη του τή θέληση, μέ όλη του τή δύναμη. Είναι κάτι που κά- νει και τόν καλύτερο άνθρωπο γελοίο, ό- χληρό, άνυπόφορο.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχεια)

Τίς λίγες εκείνες ώρες που ό Τζάκ είχε μείνει στα χέρια των άγρίων, εκεί στόν όρμο των Έλεφάντων, είχε παρατη- ρήσει πως οί πιρόγες των άγρίων ήταν πε- ρίπου δεκαπέντε και πως καθεμιá χωρούσε έπτά ως όκτώ ανθρώπους. Τώρα έβλεπαν δώδεκα. Ήταν σχεδόν όλος ό στολίσκος. Κι' είχε έπιβιβάσθι 'ς αυτόν όλη ή συμ- μορία. Ούτ' ένας άγριος δέν θάκανε πιά στο Φελεσενχάιμ.

— Μήπως ξεκουμπίζουν' επιτέλους; φώναξε ό Τζάκ.

— Δέν τόν πιστεύω, άποκρίθηκε ό Έρνέ- στος. Μού φαίνεται μάλλον πως θέλουν νά έπισκεφθούν τόν νησί του Καρχαρία.

— Τί ώρα άρχίζει ή καλίρροια; ρώτησε ό πλοίαρχος Γκούλδ.

— Στη μιáμισυ, άποκρίθηκε ό κ. Ού- όλωντος.

— Δέν θάργισθι λοιπόν' κι' έπειδή θά βοηθί τήν πορεία των πυρογών, σέ λίγο θά ξέρουμε τούς σκοπούς των έχθρων μας.

Στό άναμεταξύ αυτό, ό Έρνέστος πήγε νά είδοποιήσθι τόν κ. Ζερμάττ, τάδελφια του και τόν ναύκληρο, κι' όλοι άνέβηκαν

στο βουναλάκι και τοποθετήθηκαν στο ύπό- στεγο του πυροβολείου.

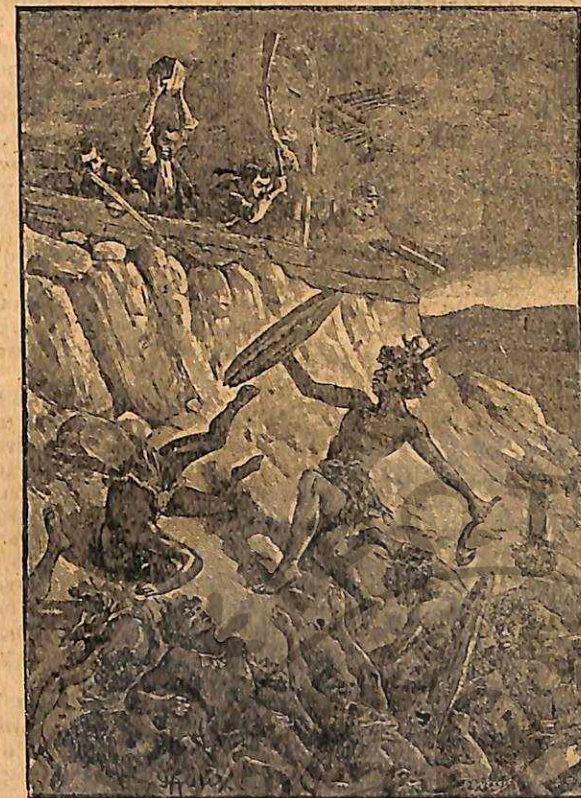
Η ώρα ήταν μιá και κάτι. Και στην άρχή της καλίρροιας, οί πιρόγες προχωρού- σαν σιγά-σιγά κατά μήκος της άνατολι- κής άκτής. Έτσι έμεναν όσο μπορούσε πιά μακρύτερα άπό τόν νησί, γιά νάπο- ρεύουν τά βλήματα, που ήξεραν τώρα πιά ως πού έφθαναν και τί δύναμη είχαν.

— Και όμως, μού φαίνεται πως φεύγουν δριστικά, έλεγε ό Φραγκίσκος.

— Τότε καλό ταξίδι! φώναξε ό Τζάκ.

— Κι' ούτε νά τούς ξαναϊδούμε ποτέ, ούτε νά μās γράψουν! έπρόσθεσε ό Τζών Μπλόκ.

Άλλά κανένας δέν τολμούσε νά πιστέ- ψθι άκόμα τήν ευτυχισμένη αυτή λύση. Άπεναντίας, ό φόβος τους ήταν μήπως οί

«Οί καραμπίνες δέν ήταν ίκανές νά τούς άποκρούσουν.»

πιρόγες περίμεναν νά δυναμώσθι τόν ρέμμα γιά νά πλησιάσουν τόν νησί.

Ο Φρίτς κι' ή Τζέννυ, πλάι—πλάι, κοίταζαν τόν θάλαμ σιωπηλοί. Φοβόντανε κι' αυτοί μιá έπίθεση.

Η κυρία Ζερμάττ, ή κυρία Ουόλστον, ή Σουζάνα, ή Άννα κι' ή Ντόλλ έκαναν ψιθυριστά τήν προσευχή τους, παρακαλού- σαν τόν Θεό νά βάλη τόν χέρι Του.

Σέ λίγο ή καλίρροια δυνάμωσε. Άλλά πάντα κόντα στην άκτή, σά νά μήν είχαν άλλο σκοπό, παρ' νά φθάσουν στο Άνατολικό Άκρωτήρι.

Στίς τρεις, ό στολίσκος των άγρίων βρισκόταν στα μισά του δρόμου άπό τόν όρμο της Σωτηρίας ως τόν άκρωτήρι. Στίς

έξη, δέν χωρούσε πιά άμφιβολία: ό στολί- σκος θά περνούσε τόν Άκρωτήρι και θά χανόταν.

Ο κ. Ζερμάττ κι' οί δικοί του δέν κα- τέβηκαν ούτε στιγμή άπό τόν βουναλάκι.

Α, τί χαρά, τί άνακούφιση όταν, σέ λίγο, δέν φαινόταν πιά ούτε μιá πιρόγα! Γιατί κι' ή τελευταία είχε έξαφανισθί.

Επιτέλους, τόν νησί έλευθερωνόταν άπό τούς άγριανθρώπους... Οί δυό οικογένειες μπορούσαν νά ξαναγυρίσουν στο Φελεσενχά- ιμ... Θά τόν έδρισκαν ίσως όπως τόν είχαν άφήσει, μέ μικρές μόνο κι' άσήμαντες ζη- μίες... Καί θά εξακολουθούσαν εκεί τήν ήσυχη ζωή τους, περιμένοντας τήν έπιστρο- φή του Ξιφία και τόν έρχομό των άλλων μεταναστών... Τά βάσανά τους είχαν τελει- ώσει. Καί σέ μιá στιγμή τήν είχαν όλα.

— Πάμε στο Φελεσενχάιμ; φώναξε ό Τζάκ, άνυπόμονος νά φύγθι άπό τόν νησί.

— Ναι, ναι, άποκρίθηκαν ό Φραγκίσκος κι' ή Ντόλλ, μέ τήν ιδία κι' αυτοί άνυπομονη- σία.

— Δέν περιμένουμε καλύτε- ρα ως αύριο;... έπρότεινε ή Τζέννυ. Τί λες και σύ, άγαπη- τέ μου Φρίτς;

— Ο, τι θέλουν ό κ. Ουόλ- στων, ό πλοίαρχος κι' ό πατέρας μου, άποκρίθηκε ό Φρίτς. Μού φαίνεται όμως πως ή ιδέα τους είναι νά περάσουμε άκόμα μιá νύκτα στόν Καρχαρία.

— Έννοείται! είπε ό κ. Ζερ- μάττ. Πρίν γυρίσουμε στο Φελ- σενχάιμ, πρέπει νά βεβαιω- θούμε ότι πραγματικώς οί ά- γριοι δέν έχουν κανένα σκοπό νά ξαναγυρίσουν...

— Τώρα πιά πήγαν στο διά- βολο! φώναξε ό Τζάκ κι' όποιος πάει στο διάβολο, δέν ξαναγυρί- ζει. Δέν είν' έτσι, καλέ μου Μπλόκ;

— Ναι, ναι... Καμμιá φορά όμως, ό διάβολος έχει πολλά

ποδάρια! άποκρίθηκε ό ναύκληρος.

Τέλος πάντων, μέ όλη τήν έπιμονή του Τζάκ, άποφάσισαν νάναβάλουν τήν άναχώ- ρησή τους γιά τάλλο πριβί. Καί τόν γευ- μα, τόν τελευταίο που θάκαναν στο νησί του Καρχαρία, τούς μάζεψε όλος γύρω στο τραπέζι.

Ήταν φαειρότατο, ευτυχισμένο. Κι' άφού προχώρησε άρκετά ή βραδυά, δέν συλλογιζόταν άλλο κανένας, παρ' νά πέσθι στόν ύπνο.

Είχαν βλέπετε τήν πεποίθηση, πως κι' ή νύκτα αυτή της 29 προς τήν 30 τ. 5 Γε- νάρη, θά περνούσε τόσο ήσυχη, όσο είχαν περάσει τόσες άλλες νύκτες στο Φελεσεν- χάιμ ή στο Φαλκενχόρστ.

(Έπεται συνέχεια)

στολίδα, Ἄλλιε, με ὅλα τὰ μέλη τοῦ «Κόσμου τῆς Διαπλάσεως» καὶ με ὅσους ἀπὸ τοῦ συντηρητὸς κοῦνε θένε, — τὸ Λαοισαϊκὸ Ἀγαθὸν, με Ἀγοροκοῦρισσο, Δροσοσταλίδα, Ἀγρίμ, Μελλοθανάτη.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Πικροδάφνην (ὥραϊο τὸ γραμματικὸ σου ἔστειλα φύλλο καὶ ἀγγελία· μὰ μποροῦσες νὰ τῇ ζητήσης κ' ἀπὸ τὸν ἴδιο, γιατί ἴσα - ἴσα χαρά του εἶναι νὰ τοῦ γράφετε!) Νεράιδα τοῦ Νεῖλου (ἔβαβα, εὐχριστῶ γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. μπορεῖ βεβαίως νὰ στέλνῃς καὶ μεταφράσεις!) Ἰδιότροπον (εὐχαριστῶς νὰ ἰδρῶς; ἀλλὰ διευθυνοῖς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σοῦ στείλω!) Ἡρώα τῆς Κιουτάχειας (σοῦ τὸ ἔστειλα) Νεφέλην (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δελτάριο ἀπὸ τὸ Λονδίνον) Ἀργίμ (τὰ ἐνέκριναι· ἰὸ ἄλλο, γιὰ τὰ τετράδια, εἶναι ἀδύνατον) Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς (σοῦ ἔστειλα λοιπὸν 4 τετράδια) Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς (νὰ τὰ χιλιάδες! ἔστειλα 140· τόμον στὸν Ἀρ. Γυμνασιόπαιδα) Ἐθελοντὴν τοῦ 9ου (μ' αὐτὸ δὲν εἶναι θέμα Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς, ἀλλὰ... ναπολιτάνης κ' ἐπρεπε νὰ ἔλθῃ ἐκτὶ ὁ κ. Φ., ποὺ εἶναι λίγο δύσκολο!) Γιάννην Α. Παπαβ. (ἀντιδράσεις θὰ ἔχετε βέβαια· ἀλλὰ σέις νὰ ἐργάζεσθε μὲ φρόνησιν· αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλή μου· δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω ἐγὼ τὰ μυαλὰ τοῦ κόσμου) Τιμημένο Φλάμπουρο (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθῳμα!) Ρήγαν Φεραῖν (ἔστειλα ὑπέρχρον) Μυστηρ. Ἰπτόνην (ὄχι, τέτοιο μυθιστόρημα δὲν ἰὸ ξέρω!) Ἐλπίδα τοῦ Ρήγα (καὶ τί· ὅπως μπορεῖς νὰ γράφῃς καὶ διαφόρους ὅπως σοῦ ἀρέσει!) Πατριὸν Διαβολάκι (ὁ Ὁδηγὸς τὰ λέει ἐν ἐκτάσει) Ροδodάκτυλη ἀγούλα (καλὸ ταξίδι) Σιατιστινὸν Μενεξέν (ἔστειλα 2 δέματα λυσόχαρτον· προηγούμενα δὲν ἔλαβα) Πρίγκητα τῆς Οὐαλλίας (ὥραϊο τὸ... ἀγαλῶα· περιμένω καὶ τὸ χορὸ!) Φιλελεύθερον (ὄχι, δὲν σὲ ξέχασα· ναί, ἐπιτρέπεται, καὶ δυὸ καὶ τρεῖς!) Πειραικὴν Ἀδραν (δὲν ξέρω κ' ἐγὼ γιὰ ποῖο τραγῳδί τοῦ Χάινε ἐπρόκειτο· τὸ κομμάτι δὲ ἐκδοθῇ) Ἀνθισμένη Ἀνοίξῃ (δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη· δὲν ξέρω, ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶναι σὲ γλῶσσα μικτὴ) Καλαματιανὸ Δουλοῦδι (ὄχι, στὴ Σελίδα δὲν πάει· μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ βάλλω στὴν Ἀλληλογραφίαν, ἂν ἔχω τὸ σὸ ἐρχόμενον) Β. Γ. Διάτσον (ἔστε λα ἐκ νέου) Γρηγόριον τὸν Ε' (μὲ γεια στὸ νέο σπίτι!) Γλαυκώπαιδα Ἀθηνῶν (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις) Δυκοῦρον τὸν Λογοθέτην, Παιδὶ τοῦ Στριμῶνος. Μακεδ. Ἰδεώδες, Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας, Γεωργιον Μεταξάν, Κυνῆν Ἀννομῶνην κτλ. κτλ.

Ἀεροναυτοπόλο, Ψυχὴν, Οὐράνιον Ὁλόον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)

Κ. Ι. Μούραν, Γ. Φ. Ἀντωνιάδην, Λαμπρὸν Ριζιώτην. Νύμφην τοῦ Κιθαριῶνος, Κατεργαροῦλαν, Πολιτισμένον Βάρβαρον, Ἀδατον, Καρυδοδαῖτην, Γ. Δ. Ράλην, Ἐννυ Πόρτεν, Ἐλευθερωτὴν τῆς Πατριδος, Ἀκακον Φαλακα, Μητὴν Τσαγκαράκιον (ἔστειλα)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Αὐγούστου, θάπα τίσω εἰς τὸ προσχέξ.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστελλόντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 196ου Διαγωνισμοῦ 1907. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ὀκτωβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύσῃ, ὅπως καὶ τῶν προηγούμενων φυλλαδίων.

579. Δεξιόγραφος

Νότα ἀπὸ τὴ μουσικὴ
Μὲ νησί τοῦ Αἰγαίου ἐνώσεις
Κι' ἕνα γέννημ' ἀπ' τὴ γῆ.
Χρήσιμο γιὰ κουλουρίκια
Ποῦ τρελλαίνοντο τὰ παιδάκια,
Φανερώνεις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Καρυδοδαῖτου

580. Συλλαβογράφος

Ἀπ' τρεῖς φθόγγους μουσικὸς
Πῆτε μου σείς, ὦ λύται,
Ποῖα λίμνη εὐρωπαϊκὴ
Μεγάλῃ ἀποτελεῖται;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος

581. Αἶνιγμα

Παροῦσταν, ἐρωτῶ
Καὶ ὀξύτονον, ἀπαντῶ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωργ. Π. Βαῖνδερλεῖ

582. Πυράμις

+ = Φωνῆν
* + * = Π ὅθσεις
* + * + * = Τῖαν
* * + * + * = Βασ. τ. Ἀτ.
* * * + * + * = Ἀρχ. Βασίλ.
* * * * + * + * = Νῆσος Κυκλ.

Καθέτως ὁπωροφόρον δένδρον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀννας Θ. Μαραβᾶ

583. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Πολιτ. ἐφευρέτης
2 9 7 3 = Δένδρον.
3 2 8 9 0 = Ποταμός.
4 3 6 6 7 3 = Κράτος τῆς Εὐρ.
5 9 2 9 0 = Χορταμός.
6 9 1 9 0 = Ὑψωμα.
7 2 7 0 = Φανόμενον.
8 3 9 0 = Ἰερὸν.
9 1 7 0 = Ἐπικίνδυνον.
0 1 2 7 4 9 0 = Ρώμη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Οὐρανοῦ

584-588. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκί-
στης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων,
πάντοτε τῶν αὐτῶν καὶ ἀχωρίστων, νὰ
σχηματισθῶν, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμμα-
τισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σανς, κράμα, τόκος, Ναξος, σύν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀνοίξεως

589. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς
δευτέρας καὶ οὕτω καθεστὶς ἀποτελοῦν
ἐθνικὸν ποιητὴν.

1, Γυνὴ τῆς Γραφῆς. 2, Ἀρχαῖος
ρήτωρ. 3, Ρῆμα. 4, Ἀρχ. βασιλεὺς.
5, Προῖον ἐντόμου.

Ἐστ. ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερ.

590-592. Λογοπαίγνια

1.—Ποῖα ἑλλην. πόλις εἶναι ὑψηλὸν
κτίριον;
2.—Ποῖος ἀρχ. ἐπιστῆμων σοῦ λέγει
ὅτι κρατεῖς ἕνα ζῶον;
3.—Ποῖον ἀνθ. ὄπινον ὁστοῦν εἶναι
ποιητής;
Ἐστ. ἀπὸ τοῦ Καλαματιανὸ Δουλοῦδι

593. Ἑλλειπσοῦμφωνον

ο - ιο - ε - αιω - εα - ει

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀδάμα

594. Γρίφος

$$\frac{1}{2} + \frac{1}{\beta\lambda\alpha\delta}$$

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰππολύτου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

595. Sans Consonnes

*a - *a**ie - e* - *a**e*

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἀγκυλῆ

596. Charade

Mon premier, une saison avec
son article.

Mon second, un oiseau de
basse - cour

Mon entier, ville d' Angleterre
bien connue.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Παπαρούνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 24

355. Περιανδρος (περ', Ἀνδρος.)—

356. Νίσυρος - Σύρος.—357. Φύκος -

λύκος.—358. Τιμὴ - μύτη.

359. Φ

360-364.

Διὰ τοῦ ΣΧ:

σχεδόν, σχι-

σμή, μι-

σχος, ισχύς,

ισχνός.—365. 8×5=7:3+13:4=6=

0-366. ΓΝΘ - ΣΤΝ (γνώθι σαυτόν)

Α - ΕΟ - ΑΙΟ (Πᾶν μέτρον ἄριστον)

[Γαληνός, Νεῖα, Θόλος, Σάπφω,

Τίρυν, Νουμάς.]—367. Κόρακα

κοράκου μάτι δὲ θγάξει.—368. Ἀρ-

χεῖται μαθὼν ἄρειν ἐπιστήσῃ.—369

Le silence.—370. Fais le bien, fuis

le mal.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλά
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν
σὼν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με πᾶσα δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κερφαλαῖα λεπ. 40
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

[ΚΑ'—433]

Τρελλὴ χορεύτρια, Ἐκαμα λάθος.

Λέξεις ἀλληλογραφία; Ἀπάντησέ

μου.—Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς.

[ΚΑ'—434]

Ἀποστόλου, Μοσχάτε, Γιά νὰ μὲ

ἄβρητε ρωτήσατε τὸν Χάνουσαν; Κρί-

μα τὰ ἔξοδα, γιατί... ἀποτύγατε.

[ΚΑ'—435]

Ἑλλή Συμμεωνίδου

Ἰωνικὴ Ὀδρανέ, γιὰ κολακευτικούς λό-

γους εὐχαριστῶ. Ἐστᾶλη, Περιμένω

δινὸ σου γράμμα.

[ΚΑ'—436]

Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς

[ΚΑ'—437]

Καπετὰν Καούδης, δεῖμα καὶ ἀλ-

κληλογραφίαν· στείλατε δις θυσιῶν

σας.—Καπετὰν Πουλκάρας

[ΚΑ'—438]

Ναί! Ἐθνικὴ Ἀμυνα, Γλυκὰ Ἑλ-

λάς, δέχομαι! πρῶτην μέσον Δια

πλάσεως.—Τερωλοδύτης

[ΚΑ'—439]

Κατακτητὰ, σὲ ἀνεκάλυψ' κρατῶ τὰ

γρῶματά σου.—Τερωλοδύτης

[ΚΑ'—440]

Ἑλληνικὴ Δόγχη, εἰσαι ὁ Ἀνδρέας

Πατ...—Τερωλοδύτης

[ΚΑ'—441]

Ἀκτίς, εἰσαι ἡ Ἀννα Μεταξά.—Τρελ-

λὲ Παλιάτσος, Μ. Μ. δὲν ἔλαβα

γιατί;—Σὺρ Ραβεγκάρος, ἀλληλογρα-

φούμε;—Νύμφη τοῦ Ἀσπύρου

[ΚΑ'—441]

Παραβάτη, εὐχαριστῶς δέχομαι καὶ

περιμένω. PEIKI

[ΚΑ'—442]

Ἀχιδογέννητε, ἂν μπορεῖς ἀποδέ-

ξέ μου τὸ λοθός. PEIKI

[ΚΑ'—443]

Πρωτοπαίνων στὸ Διαπλασιόκοσμο

χαίρετῶ πάντας.—Φλοῖστος

[ΚΑ'—444]

Μαίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸν

Διαπλασιόκοσμο χαίρετῶ ὅλους καὶ

ὄλες.

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

[ΚΑ'—445]

Διαπλασιόπουλα, Διαπλασιόπουλες, ὅσοι

ἀπὸ οἱ νομίζετε ὅτι ἀξίζετε, ἄς μὲ

βρῆτε. Βραβεῖον ἐτησίᾳ συνδρομῇ Δια-

πλάσεως.

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

[ΚΑ'—446]

Διαβολόπαιδο, πολὺ μᾶς σκότισες.

Ἡ σιωπὴ τῆς πρὸς ἀπάντησίν σου.

Ἐννόησε! Δρόμο λοιπὸν...

[ΚΑ'—447]

ΔΑΚΡΥΠΟΤΙΣΤΟΣ ΝΕΟΤΗΣ.

Διὰ τρεῖς ἐπιστολάς περιμένω δικὸν σου.

Γιὰ τὴν ἀργοπορίαν συγκινῶμαι.

ΛΟΡΕΤΤΑ

[ΚΑ'—448]

Ἀήτητο Ἐυζωνάκι, δέχομαι καὶ

περιμένω γράμμα σου μέσον Διαπλά-

σεως. Δοξαζόμενος Στρατηλάτης

[ΚΑ'—449]

Παραθαλάσσιον Ἀκτὴν, περνᾶται εὐ-

χάριστο κηλοκαίρι, μέ... Δέχεσθαι

Μ. Μ.: Ἀπαντήσατε.—Σφίγξ

[ΚΑ'—450]

Διαπλασιόπουλα, ἰδρὺ μεν "Σύλλογον

Ἰδιοτρόπων", ὅστις θέλει νὰ

γίνῃ μέλλος, ἄς γράψῃ εἰς τὸν Ἰδιοτρό-

πων p.r. Ἀθηνίων.—Ἀτλανταχί,

Πυγολαμπίς, Φιλέρμου, ζητοῦμεν ὑπο-

στήριξίν σας.—Οἱ ἀρχηγοί: Ἰδιοτρό-

πος, Καπετὰν Δαπάντας, Καπε-

τὰν Καούδης

[ΚΑ'—451]

Οποῖον μοῦ ἐξήτησαν Μ. Μ. ἄς στεί-

λουν π. γ. Ἰδιοτροπία Διπλασιό-

πουλα, γράφῃτε εἰς τὸν Ἰδιοτροπον

"Σύλλογον Ἰδιοτρόπων",.

Ἰδιοτροπος

[ΚΑ'—452]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μικρὰ Μυστικά. Βραβεῖον Τόμος Α'

περιόδου. Πρωτεύοντες: Ο. Goutas, Soliman

Pacha 1, Helipolis [Egypte].

Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως

[ΚΑ'—453]

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)

ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους

ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑ-

ξῆς ἐπὶ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,

18ος, 19ος, καὶ 20ός Ἐκαστος

τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικῶς δὲ

ἀποστέλλόμενος δραχ. 5,30 διὰ

τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 6,20 διὰ

τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1920)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-

μοι, 27 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος